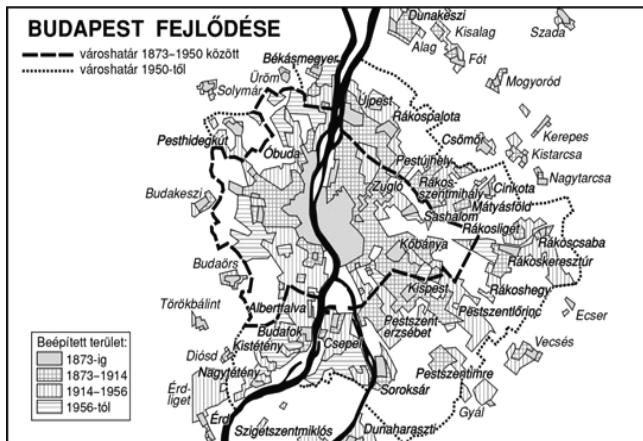
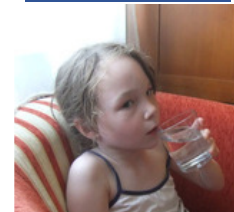

Kiss Miklós

Budapest, 2018
/Minden jog fenntartva/

150 éves Budapest közműves
vízellátása ©
14. rész 1950 – '55
Jelentős fejlesztések – vízhiányokkal

Forrás: Tranzit blog

Az időszak fő feladatai:

- A fővároshoz csatolt települések vízműveinek összekapcsolása, az egységes vízellátó rendszer kialakítása
- Új víznyerőhelyek létesítése
- Víztorló medencék építése
- A vízcsőhálózat fejlesztése

Budapest, Margitsziget

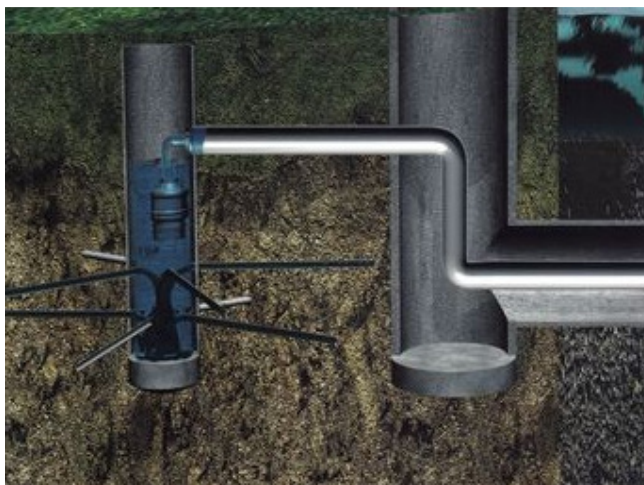
A főváros központjában található szép sziget kiváló víznyerőhelynek bizonyult, ahol hét csáposkutat építettek.

Ezek termelőkapacitása: 35 000 m³ lett naponta.

A szigeten termelt víz Pestre történő szállítása érdekében a Duna alatt csőalagutat (bujtató) létesítettek.

Brendel Mátyás felvétele (vikimedia.org)

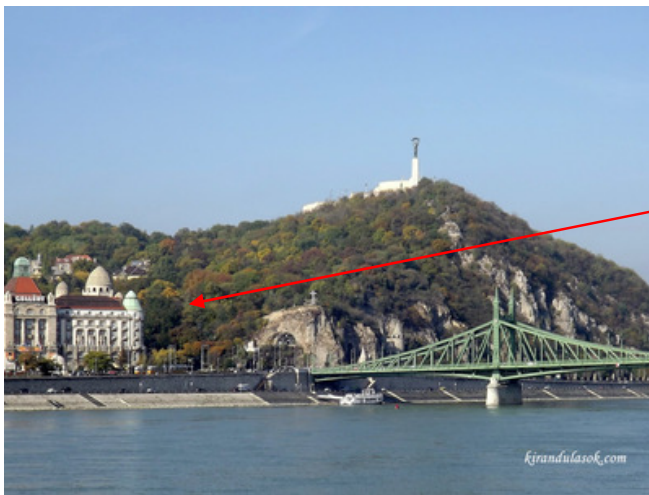
A képen egy csáposkut rajza látható (DUNA-KÚT Kft.)

25 km-rel hosszabbak lettek a főnyomóvezetékek, és jelentősen bővült a gerincvezeték-hálózat. Folytatták a Csepel-sziget vízkincsének kiaknázását. Szigetszentmiklós térségében hat csáposkút bő vízzel bővült a fővárosi vízellátó rendszer.

A biztonságosabb vízellátás érdekében új víztároló medencék épültek:

- A Gellérthegy déli oldalában: az ú. n. Barlang-medence (30 000 m³)
- A XII. kerületben, az Eötvös úton: (600 m³)
- Budaörsön: (400 m³)
- Törökbálinton: (150 m³)

A hidegháborús korszakban fontos szempont a volt az ivóvízbiztonság, ezért a második, már 30 ezer köbméteres gellérthegy víztárolót a Sziklatemplom szomszédságában, a hegy belsejében lévő barlangban alakították ki.

Budapest lakóinak száma	
1949	1 millió 95 000
1954	1 millió 810 500

Ebben az időszakban az ipar hatalmas fejlesztése és a vidékről fővárosba települők számának gyors növekedése miatt az ivóvízigény folyamatosan nőtt. A vízműfejlesztések ezzel nem tudtak lépést tartani és egyre gyakrabban lépett fel vízhiány.

A Fővárosi Vízművek kereste a megoldást és szükségintézkedéseket volt kénytelen bevezetni. Egyik ilyen kényszermegoldás volt a budapesti fürdők kútjainak a bevonása az ivóvízrendszerbe. Segítette a víztermelés növelését, hogy az 1890-es években fúrt aknakutak egy részét átalakították bővebb vízhozamú csáposkutakká. A termelt vízmennyiség így is kevésnek bizonyult. A vízellátási problémák végleges megoldása érdekében szakemberek már ekkor foglalkoztak a felszíni Duna-víz megtisztítási lehetőségeivel.

A vízpazarlás is jellemző volt ezekben az években. Az ivóvíz árát ugyanis hatóságilag alacsonyan állapították meg. Ez nem kényszerítette a fogyasztókat a takarékosagra.